

ย่อคำวินิจฉัย

ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร

เรื่องแดงที่ ๕ (อ)/๒๕๕๗

ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล และผู้อุทธรณ์ที่ ๒ เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสุขาภิบาลชำนาญการ ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ทั้งสองสังกัดสำนักงานเขตเดียวกัน ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ โดยถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง กรณีนาง ว กรรมการผู้จัดการบริษัท อ จำกัด ร้องเรียนผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และ นาง ส เจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขต ล เรียกปรับเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผลการสอบสวนยังขาดหลักฐานที่แสดงว่าบุคคลทั้งสามกระทำความผิดตามข้อกล่าวหาดังกล่าว แต่การที่บุคคลทั้งสามได้เข้าไปตรวจสถานประกอบการของบริษัทฯ ตั้งแต่วันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นมารวมสามครั้ง แต่ปรากฏว่าข้าราชการทั้งสามได้ออกเพียงบันทึกการตรวจสาธารณสุข (สามตอน) ในการตรวจครั้งแรกเท่านั้น และได้เข้าไปที่บริษัทฯ อีกสองครั้ง โดยมีลักษณะการทำงานร่วมกันโดยอ้างว่าได้เข้าไปติดตามเรื่อง เนื่องจากผู้ประกอบการไม่ได้ไปพบที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมฯ รวมทั้งอ้างว่าได้เข้าไปแนะนำให้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกสุขลักษณะ เป็นเหตุให้ นาง ว มีหนังสือ ลับ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๑ ร้องเรียนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าว การกระทำของบุคคลทั้งสามจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบ และแบบธรรมเนียมของทางราชการ ประกอบกับมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้แย้งว่าไม่ได้ขอเรียกปรับเงินจาก นาง ว เพื่อให้ออกใบอนุญาตด้านสิ่งแวดล้อมฯ แต่อย่างไรและการที่เข้าไปตรวจสถานที่ของบริษัท อ จำกัด ถึงสามครั้งก็เพราะในการตรวจครั้งแรกได้ออกบันทึกการตรวจสาธารณสุข (สามตอน) ไว้แล้วจึงได้เข้าไปติดตามเรื่องอีก เนื่องจากบริษัทฯ ยังมีไม่ได้ไปติดต่อฝ่ายสิ่งแวดล้อมฯ สำนักงานเขต ล เพื่อที่จะได้แนะนำให้ดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการต่อไป ผู้อุทธรณ์ทั้งสองจึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณายกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้อุทธรณ์ทั้งสอง

คำวินิจฉัย

ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นเรื่องการเรียกปรับเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัทฯ เพื่อแลกกับการดำเนินการทำสัญญาด้านสิ่งแวดล้อมตามที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้น ไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์ทั้งสองราย รวมทั้งนาง ส (ไม่อุทธรณ์) กระทำผิดวินัยตามที่ถูกร้องเรียนกล่าวหาแต่อย่างไร กรณีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า ผู้อุทธรณ์ทั้งสองรายกระทำความผิดวินัยกรณีไม่ดำเนินการตามขั้นตอนการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามที่ถูกลงโทษหรือไม่ โดยแยกพิจารณาพฤติการณ์การกระทำของผู้อุทธรณ์ ดังนี้

ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มสุขาภิบาลทั่วไป มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการสุขาภิบาลทั่วไป การควบคุมสัตว์และแมลงพาหะนำโรค การควบคุมป้องกันโรคติดต่อ การป้องกันยาเสพติด การคุ้มครองสุขภาพผู้ไม่สูบบุหรี่ การควบคุมมลพิษจากยานพาหนะ การคุ้มครองผู้บริโภคด้านอื่นๆ การปฏิบัติงานตามนโยบายของผู้บริหารกรุงเทพมหานคร และ

ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย และปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าสายตรวจ กลุ่มตรวจพื้นที่สายตรวจพื้นที่ ๒ แขวงทับยาว มีหน้าที่รับผิดชอบการตรวจสอบสถานที่ การพิจารณาคำขออนุญาต คำขอรับหนังสือรับรองการแจ้งของสถานที่ประกอบกิจการค้าทุกประเภทที่ต้องควบคุมตามกฎหมาย ว่าด้วยการสาธารณสุข การตรวจสอบเหตุเดือดร้อนรำคาญในพื้นที่รับผิดชอบ และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย ทั้งนี้ ตามคำสั่งสำนักงานเขต ล ๓๕๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า บริษัท อ จำกัด ตั้งอยู่เลขที่ ๒๕๕/๘ ถนนเลียบบคลองมอญ แขวงทับยาว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พื้นที่อันเป็นที่ตั้งของบริษัทฯ จึงอยู่ในความรับผิดชอบของผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงตามคำให้การชั้นสอบสวนของผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ และผูุ้ทธรณ์ที่ ๒ ให้การรับว่า ผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ เป็นเจ้าหน้าที่นายตรวจผู้รับผิดชอบตรวจสอบสถานที่ประกอบการในแขวงทับยาว และเป็นเจ้าของพื้นที่ตามคำสั่งสำนักงานเขต ล ที่ ๓๕๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เรื่อง กำหนดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล ประกอบกับจากคำแถลงของผูุ้ทธรณ์ทั้งสองก็ให้การสอดคล้องว่า ผู้รับผิดชอบพื้นที่ดังกล่าวคือ ผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ กรณีจึงรับฟังได้ว่า พื้นที่ตั้งของบริษัทฯ ดังกล่าว อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ โดยผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ มีหน้าที่ต้องปฏิบัติ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ซึ่งหลักเกณฑ์ขั้นตอนการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามหนังสือสำนักงานเขต ล ที่ กท ๕๓๐๔/ล ๐๑ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๗ เรื่อง จัดส่งเอกสารวิธีการและขั้นตอนการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดว่า เมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจพบสถานที่ประกอบการโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือ ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ออกแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงาน (แบบ น.ส.๑) ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อแนะนำให้ผู้ประกอบการดำเนินการมายื่นขอรับใบอนุญาตโดยทั่วไปจะใช้เวลา ๗ วันทำการ แต่จากข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนพบว่า ได้มีการออกแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานให้กับบริษัทฯ ซึ่งเมื่อครบกำหนดภายใน ๗ วัน บริษัทฯ ไม่มาดำเนินการขอรับใบอนุญาตตามกำหนด ผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ ต้องดำเนินการตามขั้นตอนการดำเนินการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กล่าวคือ เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องส่งเรื่องให้ดำเนินคดีอาญา เพื่อทำการเปรียบเทียบปรับตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่จากการสอบสวนปรากฏว่า บริษัท อ จำกัด ก็ได้ดำเนินการขอรับใบอนุญาตภายใน ๗ วัน ผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ ในฐานะผู้รับผิดชอบในแขวงทับยาว ซึ่งบริษัทฯ ดังกล่าวตั้งอยู่ จึงมีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามขั้นตอนการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ ก็ไม่ดำเนินการ ตามขั้นตอนดังกล่าวแต่อย่างใด แต่ปรากฏว่าผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ ได้เข้าไปตรวจบริษัทฯ ดังกล่าวถึงสามครั้ง และได้ออกเพียงบันทึกการตรวจสาธารณสุข (สามตอน) ในการตรวจครั้งแรกเท่านั้น พฤติการณ์ของผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนการออกใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข กรณีจึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งการกระทำผิดดังกล่าวยังไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ จึงเป็นความผิดวินัยเล็กน้อย ประกอบกับผูุ้ทธรณ์ที่ ๑ ไม่เคย

กระทำผิดวินัยมาก่อน มีเหตุอันควรงดโทษ สมควรได้รับการว่ากล่าวตักเตือน อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๑ จึงฟังขึ้น จึงให้คู่กรณีในอุทธรณ์ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ คงการว่ากล่าวตักเตือน ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ไว้ตามเดิม

ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำสั่งสำนักงานเขต ล ที่ ๓๕๖/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและอาชีวอนามัย มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการสุขาภิบาลกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและการอาชีวอนามัย การปฏิบัติงานตามนโยบายของผู้บริหารกรุงเทพมหานคร และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย และปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าสายตรวจกลุ่มตรวจพื้นที่สายตรวจพื้นที่ ๓ รับผิดชอบแขวงลำปลาทิวและแขวงชุมทอง มีหน้าที่รับผิดชอบการตรวจสอบสถานที่ การพิจารณาคำขออนุญาต คำขอรับหนังสือรับรองการแจ้งของสถานที่ประกอบกิจการค้าทุกประเภทที่ต้องควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขการตรวจสอบเหตุเดือดร้อนรำคาญในพื้นที่รับผิดชอบ และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย โดยมีนาง ส (ไม่อุทธรณ์) เป็นเจ้าหน้าที่ที่ ร่วมปฏิบัติหน้าที่ด้วย เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า บริษัท อ จำกัด ตั้งอยู่เลขที่ ๒๕๕/๘ ถนนเลียบบคลองมอญ แขวงทับยาว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พื้นที่อันเป็นที่ตั้งของบริษัทฯ จึงไม่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ และไม่มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข การที่ผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ในฐานะเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบตรวจพื้นที่แขวงทับยาว ซึ่งเป็นพื้นที่ที่บริษัทฯ ดังกล่าวตั้งอยู่ ไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนการออกใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข จึงหาผลทำให้ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ซึ่งรับผิดชอบตรวจพื้นที่แขวงลำปลาทิวและแขวงชุมทองต้องรับผิดชอบตามไปด้วย พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ จึงไม่เป็นการกระทำผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษแต่อย่างใด การที่ผู้อุทธรณ์ที่ ๒ อ้างว่าไม่ใช่นายตรวจพื้นที่จึงไม่มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนการออกใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และอ้างเหตุผลความจำเป็นในการตรวจหลายพื้นที่ ประกอบกับยานพาหนะมีจำนวนจำกัดจึงได้ร่วมกันออกตรวจและเข้าไปตรวจสอบสถานที่ร่วมกับผู้อุทธรณ์ที่ ๑ จึงรับฟังได้ อุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ฟังขึ้น จึงให้คู่กรณีในอุทธรณ์ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ และยกเลิกการว่ากล่าวตักเตือนผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ด้วย

อาศัยเหตุดังได้วินิจฉัยข้างต้นจึงเห็นว่าอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ฟังขึ้น ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงมีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในอุทธรณ์ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้อุทธรณ์ทั้งสองราย โดยให้คงการว่ากล่าวตักเตือนผู้อุทธรณ์ที่ ๑ ไว้ ส่วนผู้อุทธรณ์ที่ ๒ ให้ยกเลิกการว่ากล่าวตักเตือนด้วย

การวิเคราะห์

เมื่อกรณีของการเรียกรับเงินนั้นพยานหลักฐานที่มีอยู่ไม่เพียงพอต่อการพิจารณาความผิดต่อผู้อุทธรณ์ โดยได้พิจารณาลงโทษเพียงไม่ดำเนินการตามขั้นตอนของการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เท่านั้นก็ไม่สมควรที่จะนำพฤติการณ์การเข้าไปตรวจร่วมกันมาเป็นประเด็นโดยสันนิษฐานว่าจะทำให้บุคคลผู้พบเห็นเคลือบแคลงและสงสัย ซึ่งส่อไปในทางทุจริตของผู้อุทธรณ์ทั้งสองในการพิจารณาความผิดของคณะกรรมการสอบสวนวินัย และอ.ก.วิสามัญเกี่ยวกับวินัย และการออกจากราชการ

ดังนั้นเมื่อผู้อุทธรณ์ที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายและตามคำสั่งการแบ่งงานเป็นเจ้าของพื้นที่ที่มีหน้าที่ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามขั้นตอนของระเบียบที่กำหนดไว้ แต่มิได้ปฏิบัติตามขั้นตอนนั้นๆ ก็ต้อง

ถูกพิจารณาลงโทษตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ส่วนผู้อุทธรณ์ที่ ๒ เมื่อไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบพื้นที่ตรวจตรงนั้นตามคำสั่งแบ่งงาน และเข้าไปเพราะมีความจำเป็นในการตรวจหลายพื้นที่ที่ประกอบกับยานพาหนะมีจำนวนจำกัด จึงต้องร่วมกันออกตรวจ จึงมีต้องได้รับโทษร่วมกับผู้อุทธรณ์ที่ ๑ แต่อย่างไร

เรื่องแดงที่ ๑๗ (อ) / ๒๕๕๗)

ผู้อุทธรณ์เดิมรับราชการเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ สังกัดสำนัก ถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ได้ผู้อุทธรณ์สรุปได้ว่าสาเหตุที่ผู้อุทธรณ์ต้องหยุดงานหลายวันในช่วงเวลาที่เป็นความผิด เนื่องจากมีความจำเป็นที่จะต้องดูแลมารดาของผู้อุทธรณ์ที่มีปัญหาด้านสุขภาพจิต ป่วยเป็นโรคซึมเศร้ามีอาการทางจิตไม่ปกติ ทำร้ายตนเองไม่สามารถดำรงชีวิตประจำวันได้ตามลำพัง และมารดากับผู้อุทธรณ์ได้พักอาศัยอยู่ในบ้านพักเพียงสองคน ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบด้วยวาจาแล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาแจ้งว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำผิดวินัย ผู้อุทธรณ์ได้ขอบรรเทาโทษและเยียวยาเหตุที่เกิดขึ้น แต่ผู้บังคับบัญชาแจ้งว่าไม่อาจแก้ไขเยียวยาได้เนื่องจากเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้อุทธรณ์จึงแจ้งขอลาออกจากราชการและผู้บังคับบัญชาแจ้งว่าจะติดต่อให้ทราบภายหลังเพื่อดำเนินการทางเอกสารให้เรียบร้อย แต่ก็มีได้รับการติดต่อจึงมิใช่กรณีที่ผู้อุทธรณ์จงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด ต่อมาได้รับแจ้งให้ไปรับทราบคำสั่งลงโทษ จึงเห็นว่าคำสั่งลงโทษไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่มีการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้อุทธรณ์แก้ข้อกล่าวหา ซึ่งหากมีการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ผู้บังคับบัญชาก็คงทราบถึงเหตุแห่งความจำเป็นของผู้อุทธรณ์และอาจไม่มีการลงโทษผู้อุทธรณ์ถึงขั้นร้ายแรงเช่นนี้

ผู้อุทธรณ์ขอให้รับฟังข้อเท็จจริงที่เกิดกับผู้อุทธรณ์เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยลงโทษผู้อุทธรณ์ และขอให้พิจารณาลงโทษผู้อุทธรณ์ในโทษขั้นต่ำ

คำวินิจฉัย

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้อุทธรณ์ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ติดต่อกันเป็นเวลากว่าสิบห้าวัน ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้ผู้ร่วมงานไปติดตามตัวที่บ้านพัก จำนวนสองครั้ง แต่ไม่พบ ทั้งได้มีหนังสือติดตามตัวผู้อุทธรณ์ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ จำนวนสองครั้ง และได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว แต่ไม่สามารถติดต่อกับผู้อุทธรณ์ได้ รวมทั้งไม่ทราบสาเหตุของการไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงเป็นกรณีที่ถือได้ว่าผู้อุทธรณ์ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลากว่าสิบห้าวันและผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่า ไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ข้อ ๔ (๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง หรือมาตรา ๑๐๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งกำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบ

ข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญโดยอนุโลม ผู้อุทธรณ์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญจึงต้องด้วยกรณีที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้

การดำเนินการต่อมาที่ได้รายงานความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงให้ผู้อำนวยการสำนักพิจารณาและผู้อำนวยการสำนักได้นำเสนอ อ.ก.ก. สำนัก พิจารณาและมีมติ จากนั้นผู้อำนวยการสำนักจึงมีคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นวันเริ่มละทิ้งหน้าที่ราชการเป็นต้นไป ตามมติของ อ.ก.ก. สำนัก นั้น ผู้อุทธรณ์ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยโดยละทิ้งหน้าที่ราชการไปตั้งแต่วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ เป็นกรณีที่มีการกระทำผิดวินัยเกิดขึ้นก่อนที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลใช้บังคับการดำเนินการดังกล่าวจึงเป็นไปตามมาตรา ๔๔ มาตรา ๕๒ (๔) มาตรา ๗๔ และมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กระบวนการในการดำเนินการทางวินัยรายผู้อุทธรณ์นี้ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

มีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันของผู้อุทธรณ์นั้นมีเหตุผลอันสมควรหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นเพราะผู้อุทธรณ์มีปัญหาส่วนตัวโดยเฉพาะปัญหาด้านการเงิน ผู้อุทธรณ์มีเจตนาปิดบังสถานที่อยู่ เพราะไม่ต้องการให้ผู้ใดติดตามและติดตามตัวได้ เป็นเหตุให้ผู้บังคับบัญชาไม่อาจติดตามผู้อุทธรณ์กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการและไม่สามารถติดต่อให้มาให้อภัยค่าในชั้นสอบข้อเท็จจริงได้ ต่อเมื่อคู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการแล้ว ผู้อุทธรณ์จึงได้กลับมาเพื่อขอบรรเทาโทษโดยหยิบยกเรื่องมารดาป่วยเป็นโรคซึมเศร้าขึ้นเป็นข้ออ้างของเหตุที่ทำให้ต้องละทิ้งหน้าที่ราชการและไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้อีกทั้งอ้างว่าคำสั่งลงโทษไม่ชอบเพราะไม่มีการสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ทั้งๆ ที่ในชั้นสอบข้อเท็จจริงผู้อุทธรณ์สามารถมาให้อภัยค่าเกี่ยวกับเรื่องมารดาป่วยต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงโดยไม่จำเป็นต้องขอให้สอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมในภายหลัง ซึ่งหากมารดาของผู้อุทธรณ์เจ็บป่วยด้วยโรคซึมเศร้า ทำร้ายตัวเอง ไม่สามารถดำรงชีวิตประจำวันเพียงลำพังได้เป็นเหตุให้ผู้อุทธรณ์ต้องหยุดงานหลายวันเพื่อดูแลมารดาจริงดังที่กล่าวอ้าง การดูแลมารดาที่เจ็บป่วยก็เป็นเรื่องที่บุตรสมควรกระทำไม่ได้เป็นเรื่องส่วนตัวที่ต้องปิดบังเพื่อนร่วมงานและปิดบังผู้บังคับบัญชาแต่อย่างใด ทั้งข้ออ้างเรื่องมารดาผู้อุทธรณ์ป่วยด้วยโรคซึมเศร้าเป็นข้อเท็จจริงที่ผู้อุทธรณ์เพิ่งกล่าวอ้างขึ้นภายหลังในชั้นอุทธรณ์โดยไม่มีพยานหลักฐานมาแสดง ข้ออ้างต่างๆ ดังกล่าวของผู้อุทธรณ์จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้

ส่วนข้อที่ผู้อุทธรณ์อ้างว่าผู้บังคับบัญชาแจ้งว่าความผิดของผู้อุทธรณ์เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้อุทธรณ์จึงแจ้งความจำนงขอลาออก ผู้บังคับบัญชาบอกว่าจะติดต่อกลับมาภายหลังเพื่อดำเนินการทางเอกสารให้เรียบร้อยแต่ผู้อุทธรณ์ไม่ได้รับการติดต่อใดๆ จนกระทั่งปัจจุบัน เป็นเหตุให้ผู้อุทธรณ์ไม่ทราบว่าจะต้องดำเนินการอย่างไรต่อไปนั้น เห็นว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๑๓ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๓ ที่กรุงเทพมหานครนำมาใช้บังคับโดยอนุโลมในขณะนั้น กำหนดไว้ความว่าการลาออกจากราชการนั้นเป็นสิทธิของข้าราชการ เพราะแม้ว่าผู้บังคับบัญชา

ผู้มีอำนาจอนุญาตการลาออกจะมีได้มีคำสั่งอนุญาตให้ลาออกและมีได้มีคำสั่งยับยั้งการลาออก หรือเนื่องจากครบกำหนดยับยั้งการลาออก ข้าราชการผู้ขอลาออกนั้นก็ได้ออกจากราชการไปโดยผลของกฎหมายโดยถือเสมือนว่าได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการแล้ว ไม่ปรากฏว่ากฎหมายและระเบียบมีข้อกำหนดเงื่อนไขว่าผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารใดๆ ก่อนที่ข้าราชการจะใช้สิทธิยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ ดังนั้น ผู้อุทธรณ์จึงสามารถยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการต่อผู้บังคับบัญชาได้ทันทีโดยไม่ต้องรอให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางเอกสารให้เรียบร้อยหรือรอให้ผู้บังคับบัญชาติดต่อผู้อุทธรณ์ก่อน แล้วจึงจะยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการได้ดังที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ได้จากผู้อุทธรณ์และคู่กรณีในอุทธรณ์ยืนยันตรงกันว่าผู้อุทธรณ์มีได้มาพบผู้บังคับบัญชาเพื่อแจ้งความจำนงขอลาออกจากราชการก่อนมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และไม่มีหลักฐานยืนยันว่าผู้อุทธรณ์ได้เข้ามาในที่ทำงาน ข้อกล่าวอ้างของผู้อุทธรณ์จึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

มีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้อุทธรณ์ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันในกรณีนี้ นั้น ผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ย้ายที่พักอาศัยจากสถานที่ที่เคยแจ้งไว้กับทางราชการไปพักอาศัยยังสถานที่ใหม่โดยไม่ปรากฏว่าได้แจ้งการย้ายที่พักอาศัยดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาหรือบุคคลในที่ทำงานคนใดทราบ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้อุทธรณ์มีปัญหาด้านการเงินกับบุคคลในที่ทำงาน จึงไม่ยอมทำงานและไม่อยากติดต่อกับผู้ใด อีกทั้งยังมีได้มาพบผู้บังคับบัญชาเพื่อรายงานให้ทราบถึงเหตุผลความจำเป็นอื่นใดที่ทำให้ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในกรณีนี้ เพื่อหาวิธีการแก้ไขให้เหมาะสมตามควรแก่กรณี จึงเห็นว่าผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

สำหรับข้อที่ผู้อุทธรณ์ขอให้ลดโทษเป็นสถานโทษที่เบาลงนั้น เห็นว่า ได้มีหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร.๐๒๐๕/ว.๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เรื่อง ขอบปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี โดยแจ้งมติคณะรัฐมนตรีว่าคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ว่าการลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการและไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย กรณีจึงไม่อาจลดโทษได้ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการนั้นจึงชอบแล้ว

จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

การวิเคราะห์

การไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการอันจะถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ และ

ต้องถูกลงโทษทางวินัยอย่างเหมาะสมแก่กรณี นั้น จะต้องมียุทธวิธีจริงปรากฏชัดเจนว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ซึ่งกรณีของผู้อุทธรณ์นี้ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเพราะมีปัญหาส่วนตัวโดยเฉพาะปัญหาด้านการเงิน และไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวอ้างกรณีมารดามีปัญหาด้านสุขภาพจิตมาพิสูจน์เพื่อให้พ้นความรับผิดชอบทางวินัยได้ นอกจากนี้ผู้อุทธรณ์มีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการโดยมิได้มาพบผู้บังคับบัญชาเพื่อรายงานให้ทราบถึงเหตุผลความจำเป็นในการไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการเพื่อหาวิธีการแก้ไขให้เหมาะสมตามควรแก่กรณี และย้ายที่พักอาศัยจากสถานที่ที่เคยแจ้งไว้กับทางราชการไปพักอาศัยยังสถานที่ใหม่โดยไม่ได้แจ้งการย้ายที่พักอาศัยดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาหรือบุคคลในทำงานคนใดทราบ จึงเป็นกรณีที่ต้องด้วยหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร.๐๒๐๕/ว. ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เรื่อง ขอบปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี ดังนั้น การที่ผู้อุทธรณ์มีความผิดและได้รับโทษทางวินัยในระดับโทษไล่ออกจากราชการจึงเหมาะสมแก่กรณีกระทำผิดแล้ว

เรื่องแดงที่ ๙ (ร) / ๒๕๕๗

ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ สังกัดสำนัก ร้องทุกข์สรุปได้ว่า คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เรื่องแดงที่ ๓๐ (ร) /๒๕๕๖ ที่ให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการยกเลิกคำสั่งเลื่อนข้าราชการระดับชำนาญการพิเศษ ลำดับที่ ๓๔-๓๙ ตามบัญชีรายละเอียดการเลื่อนข้าราชการแนบท้ายคำสั่งเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีผลทำให้คำสั่งที่ออกโดยคู่กรณีในการร้องทุกข์ที่ได้แต่งตั้งให้ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการ ซึ่งได้ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามไปด้วย

ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ให้ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการ

คำวินิจฉัย

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เรื่องร้องทุกข์นี้ เป็นกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ กล่าวหาว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการ ซึ่งดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งดังกล่าว กรณีจึงเป็นเรื่องร้องทุกข์ตามข้อ ๗ วรรคสอง (๑) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ จะมีสิทธิยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้หรือไม่ั้น เหตุแห่งการร้องทุกข์จะต้องเกิดจากคู่กรณีในการร้องทุกข์ในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ โดยไม่ชอบตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบข้อ ๓๑ ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕

สำหรับกรณีนี้ เห็นว่าแม้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์จะเป็นผู้ออกคำสั่ง ซึ่งมีผลเป็นการแต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ ก็ตาม แต่ก็ยังเป็นเพียงการปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ตามมาตรา ๖๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร และบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่บัญญัติว่า “เมื่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้พิจารณาวินิจฉัย เรื่องร้องทุกข์ประการใดแล้วให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร” ดังนั้น การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งแต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ให้ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการ จึงมิใช่เป็นการปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ ของคู่กรณีในการร้องทุกข์โดยตรงซึ่งทำให้เกิดความคับข้องใจอันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ ตามข้อ ๗ วรรคสอง (๑) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัย เรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ จะมีสิทธิยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้ตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบข้อ ๓๑ ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่อง ร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕

นอกจากนี้ การที่ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งของคู่กรณีในการร้องทุกข์ จึงเท่ากับว่าเป็นการขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาทบทวนคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ซึ่งกรณีนี้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เคยพิจารณาและมีคำวินิจฉัยไปแล้วในเรื่องแดงที่ ๓๐ (ร) /๒๕๕๖ การที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะต้องพิจารณาวินิจฉัยตามคำขอของผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ โดยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งที่เกิดจากการดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร นั้น อีกทั้งที่เคยพิจารณาและมีคำวินิจฉัยไปแล้ว ในกรณีนี้จึงเห็นว่าไม่อาจกระทำได้เพราะคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร นั้นให้เป็นที่สุด ตามนัยข้อ ๕๖ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ดังนั้น คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ จึงเป็นคำร้องทุกข์ที่ไม่อยู่ในอำนาจการวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และต้องห้ามมิให้รับคำร้องทุกข์ไว้พิจารณาตามข้อ ๔๒ (๑) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัย เรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับเรื่องร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ ไว้พิจารณา และสั่งจำหน่าย เรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบ

การวิเคราะห์

เรื่องร้องทุกข์ที่อยู่ในอำนาจพิจารณาวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ต้องเป็น เรื่องร้องทุกข์ที่มีเหตุแห่งความคับข้องใจเกิดจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี แต่การดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี เป็นการถือปฏิบัติ ตามมาตรา ๖๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากร

กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ดังนั้น กรณีของผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ จึงมิใช่กรณีที่ผู้ร้องทุกข์ที่ ๑-๖ ได้รับการปฏิบัติโดยตรงจากผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุแห่งความคับข้องใจที่จะมีสิทธินำเรื่องมาร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้ คำร้องทุกข์จึงไม่อยู่ในอำนาจการวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และห้ามมิให้รับคำร้องทุกข์ไว้พิจารณา ตามมาตรา ๖๔ วรรคสอง และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบข้อ ๗ วรรคสอง (๑) ข้อ ๓๑ ข้อ ๔๒ (๑) และข้อ ๕๖ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

เรื่องแดงที่ ๑๐ (ร) / ๒๕๕๗

ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ สังกัดสำนัก ร้องทุกข์สรุปได้ว่า คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เรื่องแดงที่ ๒๙ (ร) / ๒๕๕๖ ที่ให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ดำเนินการยกเลิกคำสั่งเลื่อนข้าราชการระดับชำนาญการพิเศษ ลำดับที่ ๔๕-๔๘ ตามบัญชีรายละเอียดการเลื่อนข้าราชการแนบท้ายคำสั่งเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีผลทำให้คำสั่งที่ออกโดยคู่กรณีในการร้องทุกข์ จำนวน ๕ ฉบับที่ได้แต่งตั้งให้ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการ ซึ่งได้ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามไปด้วย

ผู้ร้องทุกข์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์เพิกถอนคำสั่งทั้ง ๕ ฉบับดังกล่าว โดยให้มีผลย้อนหลังนับแต่วันออกคำสั่ง

คำวินิจฉัย

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เรื่องร้องทุกข์นี้ เป็นกรณีที่ผู้ร้องทุกข์กล่าวหาว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่ง ๕ ฉบับ โดยแต่งตั้งให้ผู้ร้องทุกข์ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการ ซึ่งดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์เพิกถอนคำสั่งทั้ง ๕ ฉบับ โดยให้มีผลย้อนหลังนับแต่วันออกคำสั่ง กรณีจึงเป็นเรื่องร้องทุกข์ตามข้อ ๗ วรรคสอง (๑) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ร้องทุกข์จะมีสิทธิยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้หรือไม่ั้น เหตุแห่งการร้องทุกข์จะต้องเกิดจากคู่กรณีในการร้องทุกข์ในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์โดยไม่ชอบตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบข้อ ๓๑ ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕

สำหรับกรณีนี้ เห็นว่าแม้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าคู่กรณีในการร้องทุกข์จะเป็นผู้ออกคำสั่งทั้ง ๕ ฉบับ ซึ่งมีผลเป็นการแต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ก็ตาม แต่ก็เพียงการปฏิบัติให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ตามมาตรา ๖๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่บัญญัติว่า “เมื่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ประการใดแล้วให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร” ดังนั้น การที่คู่กรณีในการร้องทุกข์มีคำสั่งทั้ง ๕ ฉบับ จึงมิใช่เป็นการปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ของคู่กรณี

ในการร้องทุกข์โดยตรงซึ่งทำให้เกิดความคับข้องใจอันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ ตามข้อ ๗ วรรคสอง (๑) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่ผู้ร้องทุกข์จะมีสิทธิมายื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้ตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบข้อ ๓๑ ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕

นอกจากนี้ การที่ผู้ร้องทุกข์มีคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์เพิกถอนคำสั่งทั้ง ๕ ฉบับ ของคู่กรณีในการร้องทุกข์โดยให้มีผลย้อนหลังนับแต่วันออกคำสั่ง จึงเท่ากับว่าเป็นการขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร พิจารณาทบทวนคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ซึ่งกรณีนี้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เคยพิจารณาและมีคำวินิจฉัยไปแล้วในเรื่องแดงที่ ๒๙ (ร) /๒๕๕๖ การที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จะต้องพิจารณาวินิจฉัยตามคำขอของผู้ร้องทุกข์โดยให้คู่กรณีในการร้องทุกข์ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งที่เกิดจากการดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร นั้นอีกทั้งที่เคยพิจารณาและมีคำวินิจฉัยไปแล้ว ในกรณีนี้จึงเห็นว่าไม่อาจกระทำได้เพราะคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร นั้นให้เป็นที่สุด ตามนัยข้อ ๕๖ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ดังนั้น คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ จึงเป็นคำร้องทุกข์ที่ไม่อยู่ในอำนาจการวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และต้องห้ามมิให้รับคำร้องทุกข์ไว้พิจารณาตามข้อ ๔๒ (๑) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับเรื่องร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ไว้พิจารณา และสั่งจำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบ

การวิเคราะห์

เรื่องร้องทุกข์ที่อยู่ในอำนาจพิจารณาวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ต้องเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่มีเหตุแห่งความคับข้องใจเกิดจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี แต่การดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี เป็นการถือปฏิบัติตามมาตรา ๖๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ดังนั้น กรณีของผู้ร้องทุกข์ จึงมิใช่กรณีที่ผู้ร้องทุกข์ได้รับการปฏิบัติโดยตรงจากผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุแห่งความคับข้องใจที่จะมีสิทธินำเรื่องมาร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ได้ คำร้องทุกข์จึงไม่อยู่ในอำนาจการวินิจฉัยของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร และห้ามมิให้รับคำร้องทุกข์ไว้พิจารณาตามมาตรา ๖๔ วรรคสอง และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบข้อ ๗ วรรคสอง (๑) ข้อ ๓๑ ข้อ ๔๒ (๑) และข้อ ๕๖ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

เรื่องแดงที่ ๑๑ (ร)/๒๕๕๗

คำร้องทุกข์และคำขอ ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กรุงเทพมหานคร ตำแหน่งครู รับเงินเดือนอันดับ คศ. ๑ ชั้น ๑๒,๕๓๐ บาท โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขต ได้ขอโอนไปรับราชการเป็นพนักงานเทศบาล ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ๕ กองการศึกษา สังกัดสำนักงานเทศบาลตำบล ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๕ ตามคำสั่งสำนักงานเทศบาลตำบลที่ ๑๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และสำนักงานเขตได้มีคำสั่งที่ ๑๕๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕ ให้โอนผู้ร้องทุกข์ โดยให้พ้นจากตำแหน่งหน้าที่และอัตราเงินเดือนทางสังกัดกรุงเทพมหานครตั้งแต่วันที่ดังกล่าว และส่งผู้ร้องทุกข์ ไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งสังกัดสำนักงานเทศบาลตำบลแล้ว แต่สำนักงานเทศบาลตำบลได้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ ทราบว่า ยังไม่สามารถรับโอนได้จนกว่าจะได้ขอมติเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด ต่อมา คณะกรรมการดังกล่าวในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๕ มีมติเห็นชอบให้ สำนักงานเทศบาลตำบลรับโอนผู้ร้องทุกข์ สำนักงานเทศบาลตำบลก็ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามประกาศ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของ เทศบาล ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๕ ข้อ ๑๗๒ และข้อ ๑๗๔ (๒) ผู้ร้องทุกข์จึงมีหนังสือขอความอนุเคราะห์ ให้ผู้อำนวยการเขตเปลี่ยนแปลงวันที่ให้โอนเป็นตั้งแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ ตามที่สำนักงานเทศบาล ตำบลได้มีคำสั่งที่ ๑๔๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ รับโอนผู้ร้องทุกข์อีกครั้ง ตามมติคณะกรรมการ พนักงานเทศบาลจังหวัด หากไม่สามารถดำเนินการได้ ผู้ร้องทุกข์ขอกลับไปรับราชการทางสังกัดเดิม แต่ผู้อำนวยการเขตก็ไม่ได้ดำเนินการตามที่ร้องขอ จากนั้นเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ สำนักงานเทศบาล ตำบลได้มีหนังสือถึงผู้อำนวยการเขต ขอทราบความคืบหน้ากรณีตรวจสอบเอกสารประกอบการโอนของผู้ร้องทุกข์ที่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งในสาระสำคัญ เพื่อให้วันที่โอนผู้ร้องทุกข์สอดคล้องตรงกับที่ สำนักงานเทศบาลตำบลมีคำสั่งรับโอนคือตั้งแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ ซึ่งสำนักงานเทศบาลตำบลเห็นว่า ไม่ถูกต้อง เพราะตามระเบียบการรับโอนย้ายข้าราชการมาบรรจุแต่งตั้งเป็นพนักงานเทศบาล กำหนดให้ เทศบาลแต่งตั้งได้ไม่ก่อนวันที่คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดมีมติเห็นชอบเท่านั้น สำนักงานเทศบาล ตำบลจึงปฏิเสธการรับโอนและแจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ยุติการปฏิบัติหน้าที่เป็นการชั่วคราวเพื่อรอผลการตรวจสอบ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ได้ปฏิบัติตามคำสั่ง นอกจากนี้ สำนักงานเทศบาลตำบลประสงค์จะส่งตัวผู้ร้องทุกข์กลับมาปฏิบัติ หน้าที่โดยมิได้แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบ และมีได้แจ้งผู้ร้องทุกข์ให้กลับไปรายงานตัวเพื่อปฏิบัติหน้าที่ทางสังกัดเดิม อย่างไรก็ตาม เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ สำนักงานเขตได้มีคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งสำนักงานเขต ที่ ๑๕๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งให้โอนผู้ร้องทุกข์ไปรับราชการทางสังกัดสำนักงานเทศบาล ตำบล โดยผู้ร้องทุกข์ได้เดินทางกลับมาปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งทางสังกัดเดิมตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ แต่ผู้ร้องทุกข์ยังมีได้รับสิทธิตลอดจนเงินเดือนที่ขาดหายไปจากหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ทั้งๆ ที่มิใช่ความผิด ของผู้ร้องทุกข์แต่เกิดจากความบกพร่องทางธุรการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหาย จึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้ผู้ว่าการเขตดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนใน ตำแหน่งครู รับเงินเดือนอันดับ คศ. ๑ ชั้น ๑๒,๕๓๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

คำวินิจฉัย พิศาระหรัเยียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การเก็บ รักษาเงิน การนำส่งเงิน และการตรวจเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง กำหนดคำว่า “หน่วยงาน” หมายความว่า หน่วยงานตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร และส่วนราชการตาม ประกาศกรุงเทพมหานครว่าด้วยการแบ่งส่วนราชการในหน่วยงานและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของ ส่วนราชการกรุงเทพมหานครที่ไม่ต่ำกว่าระดับกอง วรรคสองกำหนดว่า “หัวหน้าหน่วยงาน” หมายความว่า หัวหน้าหน่วยงานตำแหน่งปลัดกรุงเทพมหานคร ... ผู้อำนวยการเขต ... วรรคสามกำหนดว่า “หน่วยการคลัง”

หมายความว่า ...ฝ่ายการคลังหรือกลุ่มงานการคลัง...ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน... วรรคสี่ กำหนดว่า “หัวหน้าหน่วยการคลัง” หมายความว่า หัวหน้าหน่วยงานซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน...ทั้งนี้ ให้รวมถึง...หัวหน้าฝ่ายการคลัง สำนักงานเขต...และให้หมายความรวมถึงหัวหน้าฝ่ายหรือหัวหน้ากลุ่มงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากหัวหน้าหน่วยงานตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร ให้ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงานการคลัง ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน... ข้อ ๒๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การเบิกเงินเพื่อจ่ายเป็นเงินเดือน หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกันที่ต้องจ่ายประจำเดือน ให้หน่วยงานปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ เงินอื่นในลักษณะเดียวกันและระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนด เว้นแต่ระเบียบนี้จะกำหนดเป็นอย่างอื่น ประกอบกับประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง การแบ่งส่วนราชการภายในหน่วยงานและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๕๙) พ.ศ. ๒๕๔๙ หมวด ๑๖ สำนักงานเขต ข้อ ๒๗ กำหนดให้สำนักงานเขตมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปกครอง ... การบังคับการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครหรือกฎหมายอื่นที่กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร และหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมาย สำหรับการเบิกจ่ายเงินเดือน (๘) กำหนดให้ฝ่ายการคลัง มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการงบประมาณ การเงิน การบัญชี และการพัสดุที่เบิกจ่ายเงินงบประมาณกรุงเทพมหานคร เงินอุดหนุนรัฐบาล เงินนอกงบประมาณและเงินอื่นใด (ได้แก่ การรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน ... ซึ่งจากข้อกำหนดของระเบียบดังกล่าว เห็นว่า ได้กำหนดให้หัวหน้าหน่วยงานคือ ผู้อำนวยการเขต มีอำนาจหน้าที่เบิกเงินเพื่อจ่ายเป็นเงินเดือนให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครในสังกัดสำนักงานเขต โดยมีฝ่ายการคลังเป็นหน่วยงานภายในรับผิดชอบดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า การโอนย้ายร้องทุกข์ไปรับราชการสังกัดสำนักงานเทศบาลตำบล ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๕ ตามคำสั่งสำนักงานเขตที่ ๑๕๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้อำนวยการเขตพบว่าผู้ร้องทุกข์แก้ไขคำสั่งสำนักงานเขตที่ ๑๕๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕ จากเดิม “สั่ง ณ วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕” เป็น “สั่ง ณ วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๕” และแก้ไขบัญชีรายละเอียดการให้โอนข้าราชการแนบท้ายคำสั่งดังกล่าว คือ ชื่อบัญชี รายการโอนไปสังกัด และรายการวันที่ อันเป็นความผิดอาญาฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม ผู้อำนวยการเขตจึงมีคำสั่งสำนักงานเขตที่ ๓๗๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๖ เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตบางพลัดที่ ๑๕๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งให้โอนย้ายผู้ร้องทุกข์ จึงมีผลให้ผู้ร้องทุกข์ยังคงมีสถานะเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษากรุงเทพมหานคร ตำแหน่งครู รับเงินเดือนอันดับ คศ. ๑ ชั้น ๑๒,๕๓๐ บาท โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขต ตามเดิม ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๕ เป็นต้นมา เมื่อผู้ร้องทุกข์เดินทางมารายงานตัวเพื่อกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งทางสังกัดเดิมตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการเขตจะต้องพิจารณาดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ร้องทุกข์ตามสิทธิที่ควรจะได้ตามที่กฎหมายกำหนดตั้งแต่วันดังกล่าว การที่ผู้อำนวยการเขตไม่พิจารณาดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ร้องทุกข์จนเวลาล่วงเลยไปประมาณ ๓ เดือนเศษ จนผู้ร้องทุกข์มาร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เข้าข่ายเป็นกรณีผู้บังคับบัญชาละเลยต่อหน้าที่หรือประวิงเวลาหรือหน่วงเหนี่ยวไม่ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ร้องทุกข์ตามสิทธิภายในเวลาอันสมควร ตามข้อ ๗ วรรคสอง (๓) แห่งกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นผลให้ผู้ร้องทุกข์ต้องเสียสิทธิไม่ได้รับเงินเดือนตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ผู้อำนวยการเขตจะอ้างว่า ขณะนี้อยู่ระหว่างมีหนังสือหารือเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินเดือนและการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ร้องทุกข์ตามที่สำนักการศึกษาแจ้งมา ก็ไม่ทำให้การกระทำดังกล่าวของผู้อำนวยการเขตไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่หรือประวิงเวลา หรือหน่วงเหนี่ยวไม่ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนของผู้ร้องทุกข์แต่อย่างใด คำร้องทุกข์ของ

ผู้ร้องทุกข์ฟังขึ้น จึงมีคำวินิจฉัยให้ผู้อำนวยการเขตพิจารณาดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนตามที่ผู้ร้องทุกข์ได้รับ ในอัตราเงินเดือนขั้น ๑๒,๕๓๐ บาท ให้แก่ผู้ร้องทุกข์ตามสิทธิที่พึงจะได้ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วันนับตั้งแต่วันที่ได้รับคำวินิจฉัย

การวิเคราะห์

ผู้อำนวยการเขตในฐานะหัวหน้าหน่วยงาน มีอำนาจหน้าที่เบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการ กรุงเทพมหานครในสังกัดสำนักงานเขต โดยมีฝ่ายการคลังเป็นหน่วยงานภายในรับผิดชอบดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือน ตามข้อ ๕ และข้อ ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน การนำส่งเงิน และการตรวจเงิน พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกอบกับข้อ ๒๘ ประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง การแบ่งส่วนราชการภายในหน่วยงานและการกำหนดอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๕๙) พ.ศ. ๒๕๔๙

การที่ผู้อำนวยการเขตไม่พิจารณาดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการ กรุงเทพมหานคร ตามสิทธิที่ควรจะได้ตามที่กฎหมายกำหนดตั้งแต่วันที่ปฏิบัติหน้าที่จนเวลาว่างเลยไปนาน เข้าข่ายเป็นกรณีของผู้บังคับบัญชาละเลยต่อหน้าที่ หรือประวิงเวลา หรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการอันเป็นเหตุ ให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ในเวลาอันสมควร ตามข้อ ๗ วรรคสอง (ก) แห่งกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕

เรื่องแดงที่ ๑๕ (ร)/๒๕๕๗

คำร้องทุกข์และคำขอ เดิมผู้ร้องทุกข์รับราชการเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งนักจัดการงานทั่วไปชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงาน สังกัดสำนักงาน ต่อมา ปลัดกรุงเทพมหานคร ได้มีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งนักจัดการงานทั่วไปชำนาญการพิเศษ หัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป สังกัดสำนัก โดยไม่มีเหตุผล เพราะผู้ร้องทุกข์ไม่ได้กระทำความผิดต่อหน้าที่และตลอดระยะเวลาที่ผู้ร้องทุกข์ ปฏิบัติหน้าที่ในสังกัดเดิมได้ปฏิบัติงานด้วยความตั้งใจ อุทิศเวลาให้กับราชการ จนได้รับการพิจารณาให้เป็น หัวหน้ากลุ่มงาน และได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานและโครงการสำคัญของสังกัดเดิมและผู้บริหาร กรุงเทพมหานคร ประกอบกับผู้ร้องทุกข์ไม่เคยปฏิบัติงานบกพร่องจนเกิดความเสียหายต่อหน่วยงานและผู้บริหาร และไม่ได้กระทำความผิดวินัยหรือถูกลงโทษทางวินัย จึงเป็นการย้ายผู้ร้องทุกข์โดยไม่มีคำสั่งแจ้งและการ พิสูจน์ที่ชัดเจนตามกระบวนการที่เหมาะสม แม้จะมีการกล่าวหาผู้ร้องทุกข์ว่ามีส่วนสำคัญในความบกพร่องในการปฏิบัติต่อเอกสารสำคัญ แต่จากรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ร้องทุกข์มีส่วนทำให้เกิดความบกพร่องตามที่กล่าวหา และผู้ร้องทุกข์ไม่ได้ยื่นคำขอย้าย ทั้งเป็นการย้ายอย่างเร่งรีบ ไม่เป็นไปตามแนวทางปฏิบัติที่กรุงเทพมหานครกำหนด และเป็นการย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ในงานที่มีความแตกต่างจาก ลักษณะงานที่ปฏิบัติอยู่เดิม แม้จะมีชื่อตำแหน่งเดียวกัน ระดับเดียวกัน ทำให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเดือดร้อน ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทางเพิ่มขึ้น ผู้ร้องทุกข์และครอบครัวต้องอับอาย เพราะอาจทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าผู้ร้องทุกข์กระทำความผิดร้ายแรง จึงถูกลงโทษให้ย้ายไปปฏิบัติงานในหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่สายงานที่ปฏิบัติ ทำให้เสียหายต่อเกียรติยศ ชื่อเสียง และประวัติการรับราชการของผู้ร้องทุกข์ ขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้ปลัดกรุงเทพมหานครยกเลิกคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์

คำวินิจฉัย

การย้ายข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญให้ดำรงตำแหน่งในสังกัดกรุงเทพมหานคร แม้ปลัดกรุงเทพมหานครในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๒ (ก) แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ จะมีอำนาจพิจารณาย้ายได้ ตามกฎหมาย แต่การใช้ดุลพินิจย้ายข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญจะต้องมีเหตุผลอันสมควร โดยคำนึงถึง

ประโยชน์ของราชการเป็นหลักและต้องดำเนินการให้เป็นไปตามที่ระเบียบกฎหมายกำหนด รวมทั้งสอดคล้องกับระบบคุณธรรม ตามมาตรา ๔๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ กรณีนี้ ผู้ร้องทุกข์กล่าวอ้างในคำร้องทุกข์ว่า ปลัดกรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์จากกรณีเกี่ยวกับเอกสารสำคัญซึ่งผู้ร้องทุกข์เห็นว่าเป็นการย้ายที่ไม่มีเหตุผล เนื่องจากผลสอบข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าเป็นความผิดของผู้ร้องทุกข์ แต่ปลัดกรุงเทพมหานครกล่าวอ้างในคำแก้คำร้องทุกข์ว่าการย้ายผู้ร้องทุกข์มิใช่เพราะสาเหตุข้างต้น แต่เป็นเพราะได้รับการประสานภายในจากหน่วยงานที่ผู้ร้องทุกข์ย้ายไปดำรงตำแหน่งว่าประสงค์จะให้ปลัดกรุงเทพมหานครพิจารณาแต่งตั้งข้าราชการไปดำรงตำแหน่งดังกล่าวที่ว่างอยู่มาเป็นเวลานานแล้วตั้งแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ และได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นผู้มีความรู้ความสามารถเหมาะสม หากย้ายให้ไปดำรงตำแหน่งที่ว่างจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานดังกล่าว คำสั่งย้ายจึงมีเหตุผลชอบด้วยกฎหมายแล้ว กรณีจึงมีปัญหากฎหมายที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่ปลัดกรุงเทพมหานครมีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์เป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีอำนาจตรวจสอบการใช้ดุลพินิจได้ ตามข้อ ๗ วรรคสอง (๑) แห่งกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ เมื่อปรากฏว่า ปลัดกรุงเทพมหานครในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวย้ายผู้ร้องทุกข์ จึงเป็นเรื่องที่ใช้ดุลพินิจในการย้ายผู้ร้องทุกข์ แต่จะเป็นการย้ายโดยชอบหรือไม่จะต้องมีเหตุผลอันสมควร มิฉะนั้น จะเป็นการใช้ดุลพินิจไปในทางที่มีชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยไม่สุจริต ซึ่งเป็นไปตามหลักกฎหมายทั่วไปที่ว่า การใช้อำนาจดุลพินิจของฝ่ายปกครองจะต้องมีเหตุผล เพราะการให้เหตุผลในคำสั่งทางปกครองถือเป็นสิทธิของคู่กรณีในกระบวนการพิจารณาทางปกครองที่จะทราบว่าตนเองได้รับการปฏิบัติถูกต้องหรือไม่ เจ้าหน้าที่ออกคำสั่งทางปกครองเพราะเหตุใดและถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ ชัดกับข้อเท็จจริงหรือกฎหมายหรือไม่ หลักการนี้บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานกลางในการใช้อำนาจทางปกครองขององค์กรเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง จากบทบัญญัติดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การใช้อำนาจดุลพินิจในการทำคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือนั้น อย่างน้อยเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองจะต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย ซึ่งการพิจารณาว่าการย้ายผู้ร้องทุกข์มีเหตุผลหรือไม่ เห็นว่า จะต้องพิจารณาจากคำสั่งย้ายว่ามีการแสดงเหตุผลในการย้ายผู้ร้องทุกข์หรือไม่ เมื่อพิจารณาแล้ว เห็นว่า คำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ระบุแต่เพียงข้อกฎหมายที่ใช้อ้างอิงในการพิจารณาย้าย โดยมีได้แสดงข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเพื่อพิจารณาและสนับสนุนการใช้ดุลพินิจพิจารณาย้ายผู้ร้องทุกข์ไว้โดยชัดแจ้งตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว และต้องถือว่าการพิจารณาทางปกครองของปลัดกรุงเทพมหานครเพื่อมีคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือ มิได้มีการเสนอความเห็นสมควรและให้เหตุผลประกอบพิจารณาการย้ายผู้ร้องทุกข์อันเป็นสาระสำคัญ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงกรณีที่คู่กรณีในการร้องทุกข์ย้ายผู้ร้องทุกข์ เห็นว่ามีข้อพิรุธเพราะตำแหน่งดังกล่าวว่างลงตั้งแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ประมาณ ๔ เดือนเศษ จนเมื่อเกิดกรณีเกี่ยวกับเอกสารสำคัญจึงพิจารณาย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่ง เป็นการแสดงให้เห็นว่า ปลัดกรุงเทพมหานครปล่อยให้ตำแหน่งดังกล่าวว่างอยู่นาน มิได้มีความจำเป็นถึงขนาดว่าหากไม่ย้ายผู้ร้องทุกข์จะกระทบต่อการปฏิบัติงานของหน่วยงาน เพราะจากข้อเท็จจริงและหลักฐานที่ผู้ร้องทุกข์ส่งไปประกอบการพิจารณาสามารถชี้ให้เห็นได้ว่า ก่อนที่ปลัดกรุงเทพมหานครจะย้ายผู้ร้องทุกข์ไปดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไปในสังกัดดังกล่าว การปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารงานทั่วไปยังคงมีประสิทธิภาพ ดังนั้น กรณีจึงไม่อาจคิดเป็นอย่างอื่นได้ว่า เหตุที่ปลัดกรุงเทพมหานครย้ายผู้ร้องทุกข์น่าจะมีสาเหตุมาจากการกรณีเอกสารสำคัญ ใดๆ ที่ผลการสอบข้อเท็จจริง

ในเรื่องนี้เพียงแต่เห็นว่า เป็นความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องโดยไม่ปรากฏว่าเป็นความผิดของผู้ร้องทุกข์แต่อย่างใด แม้ปลัดกรุงเทพมหานครจะกล่าวอ้างในคำแก้คำร้องทุกข์ว่า การย้ายผู้ร้องทุกข์เป็นคนละกรณีไม่เกี่ยวข้องกับกรณีเอกสารสำคัญและหน่วยงานที่ผู้ร้องทุกข์ย้ายไปดำรงตำแหน่งได้ประสานมาเพื่อขอให้พิจารณาย้ายผู้ที่เหมาะสมไปดำรงตำแหน่ง ก็ไม่อาจรับฟังได้ เพราะนอกจากข้อเท็จจริงมิใช่เป็นการให้เหตุผลในการย้ายผู้ร้องทุกข์ในภายหลังและดำเนินการให้ถูกต้องตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่งและวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ยังเห็นได้ชัดว่าเป็นการย้ายผู้ร้องทุกข์ที่ผิดปกติ ไม่ได้คำนึงถึงระยะเวลาว่าผู้ร้องทุกข์เพิ่งปฏิบัติงานเป็นหัวหน้ากลุ่มงานได้เพียงปีเศษ ยังขาดความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ ไม่เหมาะสมจะให้รับผิดชอบในหน้าที่ตำแหน่งดังกล่าว อีกทั้งไม่เข้าหลักเกณฑ์การแต่งตั้ง (ย้าย) ข้าราชการ ตามบันทึกกองการเจ้าหน้าที่ ที่ กท ๐๓๐๒/๗๔๖๓ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๒๙ ซึ่งกำหนดให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญผู้ใดจะขอย้ายต้องปฏิบัติราชการในตำแหน่งเดิมติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๒ ปี และจะต้องเสนอเรื่องโดยผ่านต้นสังกัด แม้ว่าปลัดกรุงเทพมหานครอาจพิจารณาสั่งการเป็นอย่างอื่นได้แต่จะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการ และมีได้ถามความสมัครใจผู้ร้องทุกข์ว่าประสงค์จะย้ายไปดำรงตำแหน่งที่ว่างหรือไม่เพื่อมิให้เกิดเป็นปัญหาตามมาในภายหลังเช่นกรณีนี้ จึงขัดกับข้ออ้างของปลัดกรุงเทพมหานครที่ว่า การย้ายผู้ร้องทุกข์เป็นกรณีปกติ ไม่จำเป็นต้องถามความสมัครใจของผู้ร้องทุกข์ก่อนแต่อย่างใด ปลัดกรุงเทพมหานครจึงไม่อาจอ้างได้ว่าการย้ายผู้ร้องทุกข์มีความเหมาะสมและเหตุผลอันสมควรเพื่อประโยชน์ของทางราชการอย่างแท้จริง จึงถือได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจย้ายผู้ร้องทุกข์โดยไม่ชอบ ดังนั้น การย้ายผู้ร้องทุกข์จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ฟังขึ้น จึงมีคำวินิจฉัยให้ปลัดกรุงเทพมหานครยกเลิกคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ย้อนหลังไปนับตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับเป็นต้นไป โดยมีข้อสังเกตว่า ปลัดกรุงเทพมหานครควรจะดำเนินการให้ผู้ร้องทุกข์กลับไปดำรงตำแหน่งเดิมให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่ได้รับคำวินิจฉัย และกรณีที่ปลัดกรุงเทพมหานครมิได้จัดให้มีเหตุผลไว้ในคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือจะต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย ตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า การไม่จัดให้มีเหตุผลไว้ในคำสั่งย้าย ถือได้ว่าเป็นการออกคำสั่งทางปกครองโดยการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์แต่ไม่เป็นเหตุให้คำสั่งข้างต้นนั้นไม่สมบูรณ์ หากได้ดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องโดยการจัดให้มีเหตุผลดังกล่าวในภายหลัง ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และเมื่อมีการจัดให้เหตุผลในภายหลังแล้ว ปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งย้ายผู้ร้องทุกข์ประสงค์ให้ผลเป็นไปตามคำสั่งข้างต้นต่อไปตามเดิม ปลัดกรุงเทพมหานครจะต้องบันทึกข้อเท็จจริงและความประสงค์ของปลัดกรุงเทพมหานครไว้ในหรือแนบไว้กับคำสั่งข้างต้น และต้องมีหนังสือแจ้งความประสงค์ของปลัดกรุงเทพมหานครให้ผู้ร้องทุกข์ทราบด้วยตามมาตรา ๔๑ วรรคสอง แต่ปลัดกรุงเทพมหานครจะต้องดำเนินการดังกล่าวก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาร้องทุกข์ตามมาตรา ๔๑ วรรคสามด้วย หากพ้นขั้นการพิจารณาร้องทุกข์ของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครแล้ว แสดงว่าปลัดกรุงเทพมหานครไม่ประสงค์จะแก้คำสั่งย้ายในกรณีนี้ให้ถูกต้องตามมาตรา ๔๑ วรรคสอง เป็นผลให้ปลัดกรุงเทพมหานครไม่อาจแก้ไขเพิ่มเติมเหตุผลได้อีกต่อไป

การวิเคราะห์

ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง มีอำนาจย้ายข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญในสังกัด ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ แต่การใช้อำนาจดุลพินิจย้ายจะต้องมีเหตุผลอันสมควร โดยคำนึงถึงประโยชน์ของราชการเป็นหลักและต้องดำเนินการให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งสอดคล้องกับระบบคุณธรรมตามมาตรา ๔๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

คำสั่งย้ายข้าราชการเป็นคำสั่งทางปกครองที่เป็นหนังสือจะต้องจัดให้มีเหตุผลตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานกลางในการใช้อำนาจทางปกครองขององค์กรเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เพราะการให้เหตุผลในคำสั่งทางปกครองถือเป็นสิทธิของคู่กรณีในกระบวนการพิจารณาทางปกครองที่จะทราบว่าได้รับการปฏิบัติถูกต้องหรือไม่ หากไม่จัดให้มีเหตุผลไว้ในคำสั่งทางปกครอง ถือว่าเป็นการออกคำสั่งทางปกครองโดยการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ แต่ไม่เป็นเหตุให้คำสั่งนั้นไม่สมบูรณ์หากได้แก้ไขข้อบกพร่องโดยจัดให้มีเหตุผลในภายหลัง ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และเมื่อจัดให้มีเหตุผลในภายหลังแล้ว เจ้าหน้าที่ที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองประสงค์ให้ผลเป็นไปตามคำสั่งทางปกครองต่อไป จะต้องบันทึกข้อเท็จจริงและความประสงค์ของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองไว้ในหรือแนบไว้กับคำสั่งทางปกครอง และต้องมีหนังสือแจ้งความประสงค์ของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้รับคำสั่งทางปกครองทราบด้วย ตามมาตรา ๔๑ วรรคสอง แต่เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองต้องดำเนินการดังกล่าวก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม

เรื่องแดงที่ ๑๖(ร)/๒๕๕๗

เรื่องร้องทุกข์นี้ สรุปได้ว่า ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความคับข้องใจอันมีสาเหตุมาจากการที่ ผู้อำนวยการสถานศึกษา ในฐานะผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ไม่ถูกต้องตามมาตรา ๑๓๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ (ที่ถูกต้องคือมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔) กรณีประเมินแบบ กศ. ๒ และการลงนามในเอกสารแบบ วฐ.๒ และแบบ กศ.๓ เป็นเหตุให้ผู้ร้องทุกข์เสียโอกาสไม่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาและเลื่อนวิทยฐานะ คศ. ๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ นอกจากนี้ คู่กรณีในการร้องทุกข์ยังมีพฤติกรรมในการบริหารงานบุคคลต่อผู้ร้องทุกข์ลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม โดยไม่มอบหมายงานในหน้าที่ให้ผู้ร้องทุกข์ปฏิบัติไม่ส่งเสริมและพัฒนาผู้ใต้บังคับบัญชา ไม่จัดสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน ปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อระบบคุณธรรม ใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ข่มขู่ บังคับขืนใจให้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติโดยไม่ชอบ เช่น ห้ามพูดคุยกับครูในโรงเรียน ห้ามใช้ไมโครโฟน และห้ามเข้าประชุม ฯลฯ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ได้มีหนังสือคัดค้านผลการประเมินดังกล่าวและหนังสือ ร้องทุกข์ต่อผู้อำนวยการเขตแล้ว แต่ไม่ได้รับการพิจารณาแก้ปัญหา จึงได้นำเรื่องร้องทุกข์มายื่นต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เพื่อพิจารณาวินิจฉัยให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ร้องทุกข์

คำวินิจฉัย ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร การที่ผู้ร้องทุกข์ได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาและเลื่อนวิทยฐานะ คศ. ๓ เป็นเพราะถูกคู่กรณีในการร้องทุกข์ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ร้องทุกข์ แต่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของผู้อำนวยการเขตตามมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งบัญญัติว่า สำนักงานเขตมีผู้อำนวยการเขตเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างกรุงเทพมหานคร รับผิดชอบการปฏิบัติราชการภายในเขต และจะให้มีผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตคนหนึ่งหรือหลายคน เป็นผู้ช่วยสั่งหรือปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการเขตได้ ใช้อำนาจประเมินผลงานของผู้ร้องทุกข์เพื่อคัดเลือกแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวตาม อันเป็นการปฏิบัติต่อตนไม่ชอบด้วยมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงถือว่าคู่มือในการร้องทุกข์ทำให้ผู้ร้องทุกข์ได้รับความคับข้องใจอันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ เมื่อเหตุร้องทุกข์ดังกล่าวของผู้ร้องทุกข์เกิดจากคู่มือในการร้องทุกข์เป็นผู้บังคับบัญชาที่ต่ำกว่าผู้อำนวยการเขตเช่นนี้แล้ว ผู้ร้องทุกข์จึงต้องยื่นหนังสือร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปคือผู้อำนวยการเขต ทั้งนี้ตามข้อ ๒๐ (๒) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดว่า ในกรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาที่ต่ำกว่าเลขาธิการสภากรุงเทพมหานคร หัวหน้าสำนักงานเลขาธิการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้อำนวยการเขต ให้ร้องทุกข์ต่อเลขาธิการสภากรุงเทพมหานคร หัวหน้าสำนักงานเลขาธิการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานครหรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี และให้เลขาธิการสภากรุงเทพมหานคร หัวหน้าสำนักงานเลขาธิการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หัวหน้าส่วนราชการในสังกัดสำนักปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี เป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ แม้กรณีนี้ผู้ร้องทุกข์จะอ้างว่าได้เคยมีหนังสือคัดค้านผลการประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา และหนังสือ ร้องทุกข์ในเรื่องนี้ต่อผู้อำนวยการเขตแล้ว แต่ผู้อำนวยการเขตซึ่งเป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ไม่ได้พิจารณาแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้ร้องทุกข์ก็ตาม ก็เห็นว่า คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ มิได้มีความคับข้องใจอันมีเหตุเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้อำนวยการเขตที่ผู้ร้องทุกข์จะมีสิทธิยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครได้ตามมาตรา ๖๔ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบกับข้อ ๓๑ ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร เดียวกัน ดังนั้นหากผู้ร้องทุกข์ไม่พอใจการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ของผู้อำนวยการเขต ผู้ร้องทุกข์จะต้องนำเรื่องร้องทุกข์ยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์จึงมิใช่คำร้องทุกข์ที่อยู่ในอำนาจของ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครที่จะรับไว้วินิจฉัยได้ตามข้อ ๔๒ (๑) ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานครฉบับเดียวกัน

จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับเรื่องร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ไว้พิจารณา และให้จำหน่ายเรื่องร้องทุกข์ออกจากสารบบ

การวิเคราะห์ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๖๓ บัญญัติว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ใดมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีไม่อาจอุทธรณ์ได้ตามส่วนที่ ๔ การอุทธรณ์ ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในส่วนนี้ มาตรา ๖๔ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า การร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากผู้บังคับบัญชา ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับ วรรคสองบัญญัติว่า การร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร หัวหน้าหน่วยงานระดับสำนัก หรือตำแหน่งอื่นที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร กำหนดให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ประกอบกับข้อ ๓๑ ของกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ กำหนดว่า ในกรณีที่เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือผู้อำนวยการเขตให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร โดยยื่นคำร้องทุกข์ต่อพนักงานผู้รับคำร้องทุกข์ที่กองพิทักษ์ระบบคุณธรรม สำนักงาน ก.ก. หรือจะส่งคำร้องทุกข์ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังกองพิทักษ์ระบบคุณธรรม สำนักงาน ก.ก. ก็ได้ เห็นว่า ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว

ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการร้องทุกข์สรุปได้ว่า ในกรณีเหตุคับข้องใจอันเกิดจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าสำนักงาน ก.ก. หรือผู้อำนวยการเขต จึงร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร แต่กรณีนี้เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากผู้อำนวยการสถานศึกษา จะต้องร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป ซึ่งในกรณีนี้ได้แก่ ผู้อำนวยการเขต และหากผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์ต่อผู้อำนวยการเขตแล้ว ผู้อำนวยการเขตจะต้องมีคำวินิจฉัยภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่องร้องทุกข์ และหากไม่สามารถพิจารณาวินิจฉัยให้แล้วเสร็จได้ภายในเวลาดังกล่าว ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกิน ๓๐ วัน และหากยังไม่สามารถพิจารณาวินิจฉัยให้แล้วเสร็จได้ ก็ให้ขยายระยะเวลาได้อีก ๓๐ วัน (รวมทั้งสิ้น ๑๒๐ วัน) หากผู้อำนวยการเขตไม่สามารถมีคำวินิจฉัยได้ภายในระยะเวลาดังกล่าว หรือได้มีคำวินิจฉัยแล้วแต่ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าตนเองยังไม่ได้รับความเป็นธรรม สามารถฟ้องเป็นคดีต่อศาลปกครองภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนดระยะเวลาวินิจฉัย (๑๒๐ วัน นับแต่วันที่รับคำร้องทุกข์) หรือวันที่รู้หรือควรรู้ถึงคำวินิจฉัย ทั้งนี้ ตามข้อ ๒๐ (๒) และข้อ ๕๖ ของกฎก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕

เรื่องแดงที่ ๒๐ (ร)/๒๕๕๗

คำร้องทุกข์และคำขอ ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองได้จัดส่งผลงานการขอประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๗ ต่อมา กองการเจ้าหน้าที่ สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ได้แจ้งมติคณะกรรมการประเมินผลงานสายงานเลขานุการและบริหารงานทั่วไป (ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ระดับ ๗) ให้ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองผ่านการประเมินผลงาน โดยวันที่มีผลในการประเมินไม่ก่อนวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๕ ทำให้สำนักงานเขตไม่สามารถออกคำสั่งแต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ทั้งสองให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นได้ ผู้อำนวยการเขต จึงมีหนังสือขอความอนุเคราะห์ให้คณะกรรมการฯ ทบทวนวันที่มีผลในการประเมินผลงาน เนื่องจากข้อมูลน่าจะคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง โดยกองการเจ้าหน้าที่แจ้งว่า สำนักงาน ก.ก. ตอบข้อหารือว่า คณะกรรมการฯ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขวันที่มีผลในการประเมินได้ เนื่องจากวันที่มีผลในการประเมินบุคคลต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักเกณฑ์การประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป) และตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะสำหรับตำแหน่งระดับ ๘ ลงมาของสายงานที่เริ่มต้นจากระดับ ๓ และระดับ ๔ ตามมติ ก.ก. ครั้งที่ ๖/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ประกอบกับหลักเกณฑ์การคัดเลือกบุคคลและการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภททั่วไปและประเภทวิชาการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ ตามมติ ก.ก. ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๔ ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองจึงมีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมต่อปลัดกรุงเทพมหานคร และปลัดกรุงเทพมหานครได้สั่งการให้กองการเจ้าหน้าที่ชี้แจงกรณีดังกล่าวให้ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองทราบ โดยปรากฏข้อเท็จจริงว่า เลขานุการคณะกรรมการฯ ทราบว่ามีการแจ้งจำนวนวันในการแก้ไขผลงานคลาดเคลื่อนเกินไป ๑ วัน แต่เลขานุการคณะกรรมการฯ มิได้แก้ไขใดๆ ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองจึงมีหนังสือขอทราบการเยียวยากรณีแจ้งวันส่งผลงานคลาดเคลื่อนต่อปลัดกรุงเทพมหานคร เนื่องจากผู้ร้องทุกข์ทั้งสองเสียสิทธิประโยชน์ที่พึงจะได้ในการประเมินผลงาน ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๗ ต่อมาผู้ร้องทุกข์ทั้งสองได้มีหนังสือขอทราบผลการเยียวยากรณีดังกล่าวต่อปลัดกรุงเทพมหานครอีกครั้งหนึ่ง จึงขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้ปลัดกรุงเทพมหานครแจ้งผลการเยียวยาและยกเลิกมติคณะกรรมการฯ

คำวินิจฉัย พิศุทธิ์พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้คู่กรณีในการร้องทุกข์เป็นผู้บังคับบัญชา

ข้าราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อผู้ร้องทุกข์ทั้งสองเกิดความคับข้องใจจากการปฏิบัติของฝ่ายเลขานุการ คณะกรรมการฯ กรณีนี้ระยะเวลาส่งคืนผลงานที่แก้ไขต่อคณะกรรมการฯ คลาดเคลื่อนเกินไป ๑ วัน ทำให้ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองเสียสิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๗ ก่อนวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ และผู้ร้องทุกข์ทั้งสองได้มีหนังสือขอความเป็นธรรมต่อปลัดกรุงเทพมหานคร เพื่อเยียวยาแก้ไขความคับข้องใจในเรื่องนี้ ปลัดกรุงเทพมหานครในฐานะผู้บังคับบัญชาของข้าราชการกรุงเทพมหานคร จึงมีอำนาจหน้าที่พิจารณาเยียวยาแก้ไขความคับข้องใจให้แก่ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองตามที่กฎหมายกำหนด แต่มิได้พิจารณาเยียวยาแก้ไขความคับข้องใจดังกล่าวให้แก่ผู้ร้องทุกข์ทั้งสอง จนผู้ร้องทุกข์ทั้งสองได้มีหนังสือขอทราบผลการเยียวยา เพราะผู้ร้องทุกข์ทั้งสองเสียสิทธิประโยชน์ในการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ก่อนวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ แต่ปลัดกรุงเทพมหานครเพิกเฉย ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองจึงมีหนังสือขอทราบผลการเยียวยาอีกครั้ง จนเวลาล่วงเลยมาประมาณ ๑ ปี ๗ เดือน ปลัดกรุงเทพมหานครก็ยังเพิกเฉยและไม่แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองทราบ เป็นเหตุให้ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองมาร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร จึงเข้าข่ายเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาละเลยต่อหน้าที่ หรือประวิงเวลา หรือหน่วงเหนี่ยวไม่พิจารณาเรื่องของผู้ร้องทุกข์ทั้งสอง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ร้องทุกข์เสียสิทธิประโยชน์ดังกล่าวในเวลาอันสมควร ตามข้อ ๗ วรรคสอง (๓) แห่งกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕ แม้ปลัดกรุงเทพมหานครจะอ้างว่า ขณะนี้อยู่ระหว่างให้กองการเจ้าหน้าที่เสนอ อ.ก.ก. สามัญเกี่ยวกับการประเมินและระบบการประเมิน พิจารณาตามความเห็นของ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบว่า กรณีดังกล่าวจะสามารถแก้ไขเยียวยาให้แก่ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองได้หรือไม่ ไม่ทำให้การกระทำข้างต้นของ ปลัดกรุงเทพมหานครไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่ หรือประวิงเวลา หรือหน่วงเหนี่ยวไม่พิจารณาเยียวยาแก้ไขความคับข้องใจของผู้ร้องทุกข์แต่อย่างใด คำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ทั้งสองฟังขึ้น สำหรับคำขอให้ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร มีคำวินิจฉัยให้ปลัดกรุงเทพมหานครยกเลิกมติคณะกรรมการฯ เห็นว่า เป็นคำร้องที่ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ไม่อาจมีคำวินิจฉัยได้ เพราะมิใช่เป็นเรื่องคับข้องใจที่มีเหตุมาจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของปลัดกรุงเทพมหานคร จึงมีคำวินิจฉัยให้ปลัดกรุงเทพมหานครพิจารณาเยียวยาแก้ไขความคับข้องใจให้แก่ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองให้แล้วเสร็จภายในสี่สัปดาห์นับแต่วันที่ได้รับคำวินิจฉัย

การวิเคราะห์

ปลัดกรุงเทพมหานครเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการกรุงเทพมหานคร จึงมีอำนาจหน้าที่พิจารณาเยียวยาแก้ไขความคับข้องใจให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘

การที่ปลัดกรุงเทพมหานครไม่พิจารณาเยียวยาแก้ไขความคับข้องใจให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชา จนเวลาล่วงเลยไปนาน เข้าข่ายเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาละเลยต่อหน้าที่ หรือประวิงเวลา หรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการอันเป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ในเวลาอันสมควร ตามข้อ ๗ วรรคสอง (๓) แห่งกฎ ก.พ.ค. กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๕